

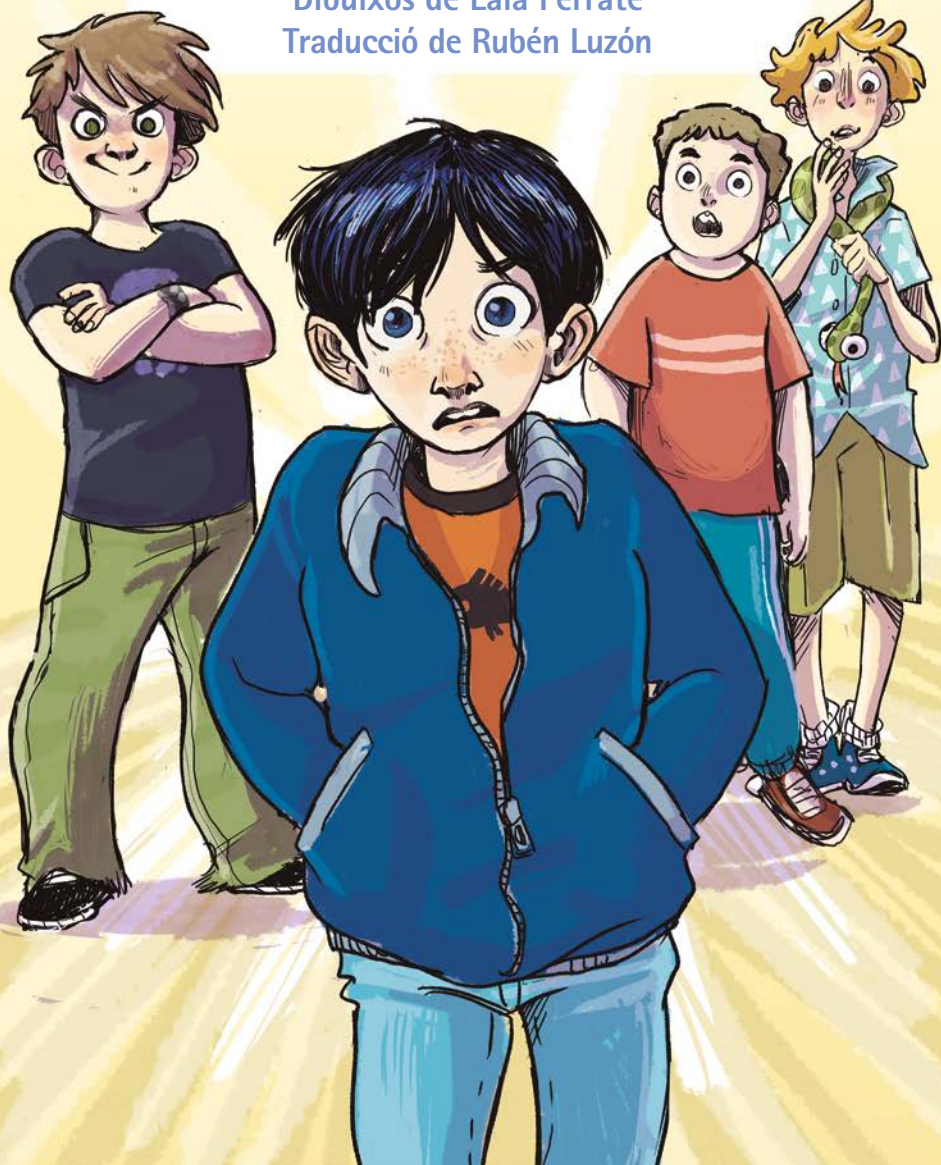
EL MICALET GALÀCTIC

Alan Cole no és un covard

Eric Bell

Dibuixos de Laia Ferraté
Traducció de Rubén Luzón

1

La vida d'un xic es pot resumir bàsicament amb dues dades: quanta plastilina ha menjat i qui li l'ha feta menjar. Hi ha gràfics i diagrames per a calcular el teu Nivell de Covardia basant-se en si et vas menjar la plastilina, diguem-ne, perquè et feia gossera i no tenies ganes d'anar a la nevera a buscar una poma o el que fora, o bé perquè el teu germà major et va tombar a terra i et va fer menjar a la força emplastres corretjosos i agrumollats.

Diguem simplement que el meu germà major va fer que el meu estómac es familiaritzara amb tantes varietats d'objectes aleatoris que el meu Nivell de Covardia ja passava, literalment, de la ratlla.

A la meua làpida hi esculpiran açò: *Ací jau Alan Cole. Es va menjar una tona de plastilina. La seua caca era esponjosa i es podia quedar apegada a les parets. ¿Què més pot quedar per dir, després d'una cosa així?*

—Ei, Alan—diu Zack Kimble des de la Taula Inestable, mentre s'ajusta la serp de peluix que porta lligada al coll—, d'açò, ¿per què en diuen *forqueta?*

Ben mirat, potser sí que es podria dir alguna cosa més.

—És curiós. —Zack sosté la seua forqueta de plàstic a contrallum, com si esperara que d'un moment a l'altre en brotaren ales i que es posara a ballar el txa-txa-txa.— Hi ha coses amb noms que els van bé, ¿veritat? Per exemple, una taronja es diu taronja perquè és taronja. ¿Per què en diuen *forqueta*?

Jo engul un mos gran de l'entrepà de pollastre que he agafat adés a la cua de la cafeteria.

—Potser el color va arribar després.

—¿El color forqueta? —demana Zack.

—El color taronja. Potser el color taronja es diu taronja perquè ha pres el nom que ja tenia la fruita.

Zack abaixa a poc a poc la forqueta.

—Oh! —murmura.

Això l'hauria de mantindre tranquil una estona.

De totes maneres, sí que es podria dir alguna cosa més. Que entre tota la plastilina, i la cola blanca, i la purpurina (que no té un gust massa fort, però redeu, quines cosquerelles que fa en baixar)...

—Si vols la meua opinió sincera —diu Madison Wilson Truman al meu costat, de colp, interrompent-me una altra vegada els pensaments—, la forqueta es diu forqueta perquè s'entreforca en les puntes. ¿No heu sentit parlar dels forcalls? Són llocs d'on arranquen diferents camins alhora. D'ací ve la paraula.

Zack abaixa la vista i mira la forqueta de plàstic.

—No ho sabia. He estat usant forquetes tota la vida! Ja no menjaré mai més de la mateixa mane... —Mou el cap bruscament cap a l'esquerra i, amb un gir del coll, eleva la vista al sostre; els cabells punxeguts, que li sobreïxen per tots els angles com si fora un porc espí electrocutat, li oscil·len d'un costat a l'altre.— Em pensava que havia vist un drac.

Madison s'inclina una mica en el seient:

—Si em volgues «desenforçar» una xicoteta recompensa per la lliçó, te n'estaria molt agraït. —S'ajusta el coll del polo i riu entre dents, i quan diu *desenforçar*, fa un moviment ràpid amb un parell de dits de cada mà, com volent dir: «entre cometes».

Zack furga en la seua butxaca.

—¿Amb trenta-cinc centaus en tens prou?

Madison arrufa les celles.

Així és, bàsicament, la vida a la Taula Inestable, també coneguda com la taula per a dinar que té un tros de cartó estacat davall de la pota que queda coixa. M'hi he assegut amb Zack i Madison cada dia des de l'inici del curs de seté grau a l'institut d'Evergreen, però no som amics ni res per l'estil. Vull dir que Zack és simpàtic (com un gosset no ensinistrat) i entusiasta (com un esquiroi volador aficionat a la pols ensucrada). I Madison és intel·ligent (com una òliba senil) i atent (com un *husky* siberià amb un terrible sentit de l'orientació). Però jo actue d'acord amb una estricta política de no fer amics. He tingut amics en el passat,

i van ser amics meus fins que el meu germà els va liquidar i ells van haver d'ingressar en grups de suport a persones amb traumes relacionats amb el Lego. No tornarà a passar.

Parlant del meu germà, amb Nathan sempre hi ha l'esperança que potser algun dia no hauré de beure'm la meua Coca-Cola penjant dels seus braços cap per avall. Potser algun dia no em despertaré per a trobar-me un calaix ple de calçotets empastifats de brull per dins.

Eixe dia no ha arribat encara. (Almenys, els meus calçotets de la sort se n'han salvat.) Però Nathan ha estat tranquil des que van començar les classes, així que potser està en l'horitzó. Fins que eixe dia arribe oficialment, jo faig a tot arreu l'Especialitat d'Alan Cole: mantinc el cap cot i m'arrupisc en el meu quadern de dibuix, on Nathan no em pot trobar. Un dia d'aquests un cretpoje gran i atrevit em brotarà amb força dels dits en una explosió de pintures i de llapis de colors, i fins i tot de cola blanca i de purpurina, perquè els artistes de veritat troben aliment per a la inspiració en tots els llocs que poden. Un cretpoje, en cas que us ho estigueu preguntant, és...

—¿Et trobes bé, Alan? —demana Zack—. Estàs més callat que de costum.

Vull preguntar a Zack com pot ser que se n'adone, ja que jo sempre estic callat, i no solem passar l'estona junts ni parlar, excepte a l'hora de dinar i en les clas-

ses PERA (Pràctiques Escolars de Reforç Accelerat). Ni tan sols vam anar a la mateixa escola de primària. Però mirar de tindre una conversa normal amb Zack és inútil. Amb una mica de xiclet que hi haja davall de la seua cadira, o qualsevol cosa pareguda, ja en té prou per a distraure's.

Madison m'adreça una mirada empàtica.

—L'institut pot ser una etapa desafiant per a qualsevol, i més encara per a un Plançó. És normal que Alan tinga molt en què pensar.

A Evergreen (que vol dir Sempreverd en anglés) hi ha el costum d'anomenar «Plançons» els estudiants de seté grau, «Rebrots» els de huité i «Arbustos» els de nové. Si vius en un lloc de Pennsilvània anomenat Petal Fields (o Camps de Pètal), al cor d'un lloc (situat a menys d'una hora de Filadèlfia!) anomenat Flower County (o Comtat de les Flors), famós sobretot pel nostre districte escolar enorme i embossat, ¿de quina cosa has de parlar, sinó de plantes? El meu germà és un Arbust i jo soc un Plançó. Però que les paraules no us confonguen: Nathan no és cap planta.

—¿Com quan tots aquells companys et van preguntar si tenies nom de xica? —pregunta Zack a Madison.

Madison corruga les celles.

—Sí. Exactament així.

—¿O quan Jenny Cowper es va burlar del teu pes? Allò no fou massa divertit.

—No —diu Madison, serrant les dents—, no ho fou.

—Oh, ¿i què me'n dius de quan la senyora Ront et va preguntar les preposicions, i tu no feies més que barrejar-les amb les conjuncions, i Talia MacDonald hagué de donar la resposta correcta, i en va enumerar, si fa no fa, unes vint-i-cinc, i tot el que tu eres capaç de dir era *perquè*, i aleshores la senyora Ront començà a grinyolar i digué que allò no s'assemblava ni de lluny a una preposició...?

—Crec que ja ho hem entés —dic jo.

A mi em resulta obvi que Zack ho pregunta per curiositat, i que no té la intenció de molestar, però, així i tot, la cara de Madison empal·lideix.

—Honestament —esbufega—, ¿tu mai...?

—Mireu! —Zack apunta al sostre i s'alça a mitges de la cadira.— Oh, espera. No és cap drac. És un dels aspersors. —Fa veure que dona una forqueta plena de cereals a la serp que porta al voltant del coll, alhora que taral·leja una cançó.

Madison remuga i es passa una mà pels cabells, que porta rapats.

Cretpoje, en cas que us ho estigieu preguntant, és la paraula que em vaig inventar per als meus projectes d'art, perquè, primer, sona molt més important que *projecte*, i, segon, és molt més divertida de dir. Estic intentant pintar el retrat de la cara d'una persona. Puc dibuixar arbres bastant bé i esbossar el millor bol de fruites de cera d'aquesta banda de la Parada dels Productes Agrícoles, però no he sigut mai capaç de

pintar una cara. Segons la senyora Colton, les cares són «moda» en el món de l'art. Ara bé, si faig una llista de coses que jo no soc, «modern» vindria just després d'«elefant de sis metres d'altura». Però ella em va fer adonar que en els meus quadres favorits, són les cares de la gent allò que m'atrau i que m'hi fa tornar de manera recurrent; fins i tot aquelles tan estranyes de Picasso en què els nassos sobreïxen de les cavitats dels ulls. Jo vull fer alguna cosa que atraga la gent i la faça tornar-hi una vegada i una altra. Vull fer alguna cosa que canvie el món.

De manera que eixe és el meu objectiu. I el meu germà no me'l pot llevar.

Una riallada sorollosa provinent de la taula contigua m'interromp els pensaments: Connor Garcia exhibeix el gran somriure que el caracteritza a la seua taula d'atletes. Jo afone la cara en el meu entrepà de pollastre per a ocultar el meu rubor. Sense pensar-hi, agafe el meu torcaboques i em tuste el cap, encara humit per la classe de natació del matí. Aleshores m'adone —ai, Senyor— que m'estic eixugant els cabells amb un *torcaboques*, i l'entafore en la meua carmanyola.

Connor Garcia no miraria mai a la Taula Inestable. No s'hi deixaria caure mai amb el seu gran somriure, ni seuria amb algú com jo, ni actuaria com si no fora estrany que algú com jo volguera demanar a algú com ell d'eixir a ballar o alguna cosa per l'estil. Li agrada, sí, però no li *agrada*. Ja és prou roïn que el fet de ser...

ja-sabeu-què siga tractat com la versió de la pesta bubònica a escala d'institut, on en certa manera la notícia que jo sent... ja-sabeu-què per Connor s'escamparia com els polls en una aula de guarderia, i prompte tota la gent diria... suppose-que-no-cal-que-us-explique-què, i l'univers bàsicament volaria per l'aire.

Una altra raó per la qual mantinc una política de no fer amics: ni tan sols els amics saben mantindre els secrets.

—Ei, Alan —diu Zack—, ¿creus que hauria sigut millor que haguera portat posat el mico de peluix?

Marxar de la cafeteria a Evergreen és un malson. Tots els estudiants de seté grau —em negue a anomenar-me Plançó a mi mateix— dinen junts, de manera que imagineu-vos intentar lluitar contra aquest tsunami interminable de vora dos-cents cinquanta cossos mentre per l'altaveu retruny, amb una mena de soroll estàtic, algun missatge sobre campanyes de recaptació de fons o talladores de gespa o ves a saber què —ni tan sols ho puc sentir prou bé a causa de l'estrèpit massís i trenca-esquenes dels meus companys de classe—, i que quan em pense que ja he trobat un lloc segur per a recobrar l'alé, algú estire un braç i d'una estrebada em faça entrar en una aula buida, dislocant-me pràcticament l'espatlla en el procés.

—Hola, Al —diu Nathan.

Que conste que el meu nom és Alan. *Odie* que em diguen Al. Nathan ho sap. ¿Per què diríeu que ho fa? (Que conste també que el seu nom és Nathan, no Nate. Ho vaig haver d'aprendre a la força.)

L'aula buida i poc il·luminada fa que l'ombra de Nathan resulte més gran i amenaçadora. Tot i que soc quasi tan alt com ell gràcies a una estirada estival d'última hora, segur que no ho pareix.

–Hola –mussite.

–¿Saps què? –diu Nathan, plegant-se de braços—. Estava reflexionant.

Reflexionar és l'especialitat de Nathan. L'any passat va estar reflexionant sobre quina era la millor manera d'enganxar-me els cabells a la taula de la cuina amb cola extraforta.

–Ja fa temps que no tenim una bona conversa. Volia convidar-te a una reunió. *Top secret*.

–Ho lamente, estic ocupat –dic.

Nathan somriu.

–Aquesta nit a les deu. Al pati. Vine a soles. Jo portaré el suc de taronja. Ens ho passarem d'allò més bé.

Comence a sentir un formigueig a la pell de l'esquena.

–De veres que no cal. Segur que estàs ocupat. Deus tindre moltes altres coses a fer.

El seu somriure s'engrandeix.

–Em pixe de riure amb tu, Al. Vine puntual.

Em fa l'ullet i ix de la sala.

Una reunió secreta... Potser vol acordar una treva. Potser està llançant la tovallola i renunciant a les seues conductes passades.

O potser m'hauran de canviar l'epitafi: *Que siguen dues tones de plastilina.*

Hi ha gent que beneeix la taula abans de sopar. Donen les gràcies a la família, als amics, al menjar, a totes les coses de l'univers per l'àpat. Al número 16 del carrer Werther de Petal Fields, Pennsilvània, no es diu res abans de sopar. Ni durant el sopar. Ni després. No es diu gran cosa sobre res, a menys que primer li adrecen a un la paraula; i arribat el cas, parla el mínim possible. A ningú no li donen les gràcies per res, ací.

Envoltat per les olors d'alls, tomaques i alfabetga, el pare seu al cap de taula. Es menja la seua pasta de la mateixa manera que s'ho menja tot: pausadament. Nathan, assegut enfront meu, s'estaca el menjar amb tanta rapidesa que pot ser que li deixe espurnes a l'esòfag i tot. Seria d'esperar que com més prompte acabara, més prompte s'alçara de la taula, però ningú no s'alça fins que el pare no ha acabat. Normes de la casa. La mare menja a poc a poc, encara que sol ser la primera a acabar de menjar.

Quan el pare menja, no deixa més que engrunes damunt seu i en l'àrea immediatament adjacent al seu plat. Aquesta nit, Nathan no té molta sort, i tres

minuts i vint segons després de l'inici del sopar, un tros dels seus *fettuccine* li cau damunt de les rajoles de la cuina.

El pare s'atura a mig mos i es queda amb la forqueta suspesa prop de la boca. Nathan s'afanya a arreplegar el tros de menjar ofensiu i el deixa a la vora del seu plat. Menja molt més lentament després d'això.

Jo ho copse tot mentre mire el meu reflex en el plat, tornant la mirada a l'adolescent que veig en el vidre. Damunt dels foguers de la cuina, l'antic rellotge de fusta del pare, més vell que Nathan i que jo, potser més vell fins i tot que tots dos plegats, continua marcant l'hora.

A la fi, després d'haver-se torcat la boca i d'haver pres un gran glop d'aigua, el pare parla.

–Aquest cap de setmana és el sopar d'empresa.

–¿Em puc quedar a casa de Marcellus diumenge?
–ploriqueja Nathan–. Li acaben de donar un joc nou i hi he de jugar. Al hi pot anar en el meu lloc.

–El teu germà cartògraf –diu el pare–. Donant per fi un bon ús a totes eixes coses d'art. Pren-ne nota, Nathan.

Em sent el pit un poc més lleuger. Precisament ahir, el pare em va elogiar per haver rebut un comentari francament amable de la senyoreta Richter, la meua professora de Socials, arran d'un treball que vaig redactar i que anava acompanyat d'un mapa que em vaig passar molt de temps dibuixant. Al pare normalment no li

agraden gens els meus dibuixos, però sí que li agrada qualsevol cosa que ens faça causar bona impressió.

Nathan em mira arrufant les celles. No ha rebut massa elogis del pare des que va començar el curs. El pla d'estudis és probablement molt més difícil en nové grau que no en seté.

—Però pare, no cal que hi anem tots dos.

—I tant que sí —diu el pare—. Aspire a un ascens. Si el senyor Harrison veu la nostra família unida, comportant-se *a la perfecció*, tinc la possibilitat d'obtindre finalment un ascens en l'empresa. El senyor Harrison és un home familiar.

—Ton pare té raó —diu la mare—. Açò és important per a tots nosaltres.

Ja fa tres mesos que el pare parla d'aquest sopar d'empresa. Fa anys que hi treballa, però no han fet cap altre sopar d'empresa abans. Cada nit en parlem, i cada nit ens sotmet a interrogatoris. Aquesta nit no és una excepció.

—Donald Turner vindrà al sopar amb la seua família —continua el pare—. La seua filla parla tres idiomes.

—¿De veres? —Nathan es reanima—. *Scio quattuor linguas*. Vol dir 'sé quatre idiomes' en llatí. ¿Veritat, pare?

—Hum... —murmura el pare. La mare somriu. Nathan em mira i somriu satisfet.

(Anglés, *klington*, èlfic i *Pig Latin*, per si hi teníeu curiositat. No, entre eixos idiomes no hi ha el llatí de veritat.)

El pare inclina el cap.

–¿El teu vestit bo ja està a punt? –pregunta a la mare.

La mare deixa de somriure.

–Oh, em van entretindre les dones del temple. L'ar-replegaré demà.

El pare fa una ganyota, però no diu res. La mare abaixa la vista en direcció al seu plat.

Ell es gira cap a mi.

–¿Quins esports practiques?

No practique cap esport. Soc, si fa no fa, tan atlètic com un sac de rajoles, i potser pese menys, també. Ni tan sols sé nadar, i això fa que el programa d'esports aquàtics d'enguany siga d'allò més divertit. Nathan tampoc no sap nadar, però el programa –igual que la piscina d'Evergreen– és nou d'enguany, de manera que mai no en va haver d'aprendre. És una cosa que ell prou que s'ha preocupat de recordar-me unes quantes vegades. Però jo em sé la resposta que he estat assajant.

–Faig carreres de llarga distància, jugue al beisbol com a interbase i us ensenyaria la meua sirena si m'haguera recordat de portar la meua pilota de futbol.

Sent que el pare em mira de fit a fit.

–Uh, xilena –dic tartamudejant–. Us ensenyaria la meua xilena.

–Aquest és el sopar més important de l'any –torna a dir el pare. Després, com un esparver agarrant amb força la seua presa, diu:– No em decebes, peixet.

Abaixe la cara, roja com una tomaca. El pare només porta a col·lació aquest sobrenom en les ocasions especials. A ningú no li importen els peixets. La gent no els té a les cases com a mascotes; els té com a decoracions de fons. Els peixos de peixera són, en comparació amb altres peixos, el mateix que les formigues són en comparació amb les persones, llevat del fet que els peixos de peixera no poden fer res de particularment audaç, com ara alçar deu vegades el seu propi pes. Per al pare, jo soc un peix de peixera.

Mentre la mare retira els plats, el vell rellotge fa tic-tac, i la calma torna al número 16 del carrer Werther.

Deixeu que us parle del meu cretpoje.

El meu cretpoje, en cas que us ho estiguéreu preguntant, serà l'obra d'art més imponent, colpidora, punyent, excitant i espatarrant mai creada per unes mans humanes.

Segur que ara hi esteu interessats de veritat. Bé, probablement és una qüestió menor, però aquest cretpoje no existeix encara. En absolut. No sé a qui pintar. He estat mirant cares famoses: Batman, Mario, un zombi... Fins i tot ho he intentat amb la de la Mona Lisa, perquè, ep, és millor començar des del cim, ¿no?

No. No va així la cosa. Ha de ser d'algú especial. Però... ¿qui?

Canviar el món és molt més difícil del que em pensava.

Però no em donaré per vençut. ¿Sabeu per què?

Aquesta nit comença el mes d'octubre, i com passa cada vegada que comença el mes d'octubre a Petal Fields, el gran auró de sucre que hi ha a la vora de la meua finestra es balanceja sota l'influx de la brisa, seguint aquell ritme francament agradable que només ell pareix conèixer. He intentat capturar eixe ritme en el meu quadern de dibuix un grapat de vegades («capturar moviment» era la tasca que m'havia proposat per a l'estiu). Nathan no té, al costat de la *seua* finestra, cap arbre que faça una alçada de dos pisos, tinga forma de titella i s'engronse d'un costat a l'altre.

Em mire el Gran Verd. Encara hi és. Es quedarà despullat d'ací a uns pocs mesos, i després tornarà amb un abric nou. Brilla, i després s'apaga, i després torna a brillar. Sobreviu.

Tot i la plastilina i el brull i la cola extraforta i els esparvers, encara soc ací. No m'he donat per vençut. He sobreviscut. Sobreviuré el temps que faça falta per a fer el meu cretpoje.

Potser *això* és tot el que us cal saber de mi.

Alan Cole: va sobreviure.

Bé, no crec que posen això en la meua làpida, per raons òbvies.

Naturalment, just quan et penses que les coses van prou bé, just quan estàs a punt de mamprendre l'esforç

artístic més gran de tots els temps, just quan gaudeixes del teu majestuós abric de fulles verdes, arriba l'hivern.

Perquè són les 21.58 hores. Comença l'espectacle.

Per la raó que siga, no crec que em demanen que els ensenye la meua xilena.